

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 7.

Den 1ste April 1899.

48de Aargang.

Tale af Apostel F. M. Lyman,
holdt i Salt Lake City ved Konferencen den 9de Oktober 1898.

Brødre og Søstre! Det glæder mig meget at være samlet med Eder paa denne betydningsfulde Dag, thi i Dag begynder en ny Administration i Kirken under Præsident Lorenzo Snow og hans Brødre (Raadgiverne). Denne store Masse Mennesker, som nu have forsamlset sig her, er et Bevis paa, at Guds Kirke endnu er paa Jordens; at den stadig vokser, tiltager i Styrke og udbreder sig paa Jordens, og saaledes opfylder vor himmelske Faders Hensigter. Vore Børn, saa vel som dem, der komme fra andre Lande, forøge Styrken af dette Herrens Værk. Hans Belsignelser udøses over hans Folk. Zions Staver vokse; de Helliges Stæder og Byer, de forskellige Kvarumer, Foreninger og Missioner vokse, og vi ere Bidner til, at Evangeliets Gaver følge Herrens Tjenere i Udbuelsen af deres Embeders Pligter. Herrens Billie bliver tilkendegivet, saa at Folket ikke behøver at være i Twivl; thi vi have opnaaet den Grad af Ydmighed, Tro og Enighed, som er til hele Israel en Forsikring om, at Herrens Billie vil blive tilkendegivet med Hensyn til hans Bestemmelser. Vor Erfaring her i Dag viser os, hvor hurtigt de Hellige have lært Herrens Billie med Hensyn til Kirkens Præsidentstab, og hvad der bør gøres, for at Kirkens Organisation maa være fuldstændig. For at Kirken maa være i Besiddelse af alle Gaver og Belsignelser, samt ledes af den størst mulige Inspiration fra Gud, er det nødvendigt, at der er en fuldstændig Organisation. Hvad vi have set her i Dag er et Vidnesbyrd for os, at Værket gaar fremad, og at Folket faar Erfaring med Hensyn til Kirkens Lærdomme og Disciplin. Herren har talet til sine Profeter og Apostle og bekendtgjort sin Billie, og Verden vil i Dag bevidne, at de Hellige ere et enigt Folk, og at de se Øje til Øje. I ville blive overbeviste i Eders Hjærter, mine Brødre og Søstre, saavel som vi vide det, at Herrens Billie er blevet fundgjort fra Himmelten. Lad enhver Sidste-Dages Hellig af ganske Hjerte

bede vor himmelske Fader om, at de formedesst den Helligaand maa kende og forstaa, at denne Kirkes Organisation er i Overensstemmelse med Guds Billie. Enhver, som vil gøre saaledes, vil faa en Overbevisning derom i sit eget Hjerte.

Herrens Værk gaar fremad, det vokser og spreder sig. Evangeliet bliver prediket, Zions Rigdomskilderaabnes, og vi begynde at blive et meget mærkværdigt Folk. Herren vil fremdeles velsigne og opholde sit Folk. Han vil gaa i Rette med dem, samt formane og inspirere dem. Han vil inspirere enhver, som har et ansvarsfuldt kald i hans Kirke. Enhver Missionspræsident og Missionær, som er ude i Verden for at raabé Omvendelse til Menneskenes Børn, vil blive opholdt af Gud; og de, som præsidere i de forskellige Organisationer af Præstedømmet, hjemme i Stavene, i Wardene og i de forskellige Foreninger af vore Brødre og Søstre, ville blive opholdte og velsignede.

Vi høste, uden Twivl, stort Gavn af den Erfaring, vi maa gennemgaa, og maa ikke de Fejl, vi begaa fra Tid til anden, ogsaa tjene os til bedste; men Herren kender vores Hjørter, vores Tanker og vor Opførelse; han vil prøve og liture os, og tilsidst frelse os, hvis vi ønske at blive frelste. Det er vor himmelske Faders Billie, at alle hans Børn skulle frelses. Menneskene ere ikke skabte til at blive fordømte; men til at blive frelste. De ere komne her paa Jordens og have faaet Legemer for at gennemgaa Prøver, saa at deres Forstandsevner maatte udvides, og at de maatte gaa fremad, og vandre i Jesu Fodspor paa Vejen til Frelse. I ham ville vi finde det Eksempl paa Renhed, Ydmighed og Lydighed, som vi alle burde følge. Dersom vi ønske at blive Guds Arvinger og Sønnens Medarvinger, vil det være nødvendigt for os, ligesom det var for Jesus, at gøre Faderens Billie. Vor Billie bør underkastes hans, saa at hans Billie bliver vor Billie; thi han vil kun gøre os godt, baade i dette og det tilkommende Liv. Vor Tanke burde være: „Fader, ske din Billie og ikke min;“ thi Guds Billie er mere forståndig end vor Billie. Han ved, hvad der er og vil være godt for os. Han ved, hvad der kan frelse os fra Satan, som ønsker at trække os ned til den Stilling, han selv indtager. Gud ved, hvad der er bedst for os; og hvad vor ældre Broder Jesus har gjort, det ønsker han, at vi, som yngre Brødre og Søstre af vor Herre Jesus Kristus, ogsaa skulle gøre, paa det at vi maatte blive værdige til vor himmelske Faders Kærlighed og Velsignelse i Tid og al Ewighed; men dette kan kun opnaas ved at tjene Faderen, ligesom Jesus gjorde.

Brødre og Søstre! Det er aldeles nødvendigt, at vi skal lære at leve i Enighed, at være ydmige, og trofaste i Opfyldelsen af de Pligter, som paahvile os, samt i at gøre vor himmelske Faders Billie. Gode Tider ere i Bente, baade for Kirken og os alle. Herren har rigeligen velsignet os i dette Aar, og han vil fremdeles gøre det; og da Herren

udgylder sine Befsignelser over os, burde vi benytte dem paa den rette Maade. Vi burde lytte til viſe Raad, og lade vor Erfarenhed lære os, at ikke sætte os i Gæld, som vi ikke se os i Stand til at betale. De Sidste-Dages Hellige skulde begynde nu, hvis de ikke allerede har begyndt, at betale alt, hvad de skyldte. Herren vilaabne Vejen for os, hvis vi anvende hans Befsignelser paa rette Maade, saa at vi ville blive i Stand til at betale vor Gæld. Men glem ikke Gud! Følgende Spørgsmaal bliver ofte rettet til mig af Brødre, som ønske at vide, hvad de skulle gøre: „Jeg har megen Gæld. Skal jeg, under disse Omstændigheder, betale min Tiende?“ Jeg svarer: Ja, først af alle Ting bør man opfylde sine Pligter mod Gud; thi han er Giveren af alt, hvad vi eje. Vi burde opfylde vores Pligter mod ham; thi vi ere delagtige i dette Værk for at vinde evig Frelse og Døphøjelse, og ved vor Trofasthed blive Guds Arvinger og Sønnens Medarvinger. Dersom vi ønske at opnåa disse Ting maa vi opfylde vores Pligter mod Gud, fremfor alt andet; thi de ere ældre end vores Forpligtelser til nogen anden. Betal først hvad I skyldte Gud, og fortel ham, I ønske at være ligesaa ørlige og oprigtige til alle andre, I staa i Gæld til, som I ere mod ham. Nu er Tiden, at I kunne viſe Eders Tro paa Gud og prøve ham; og jeg bører dette Bidnesbyrd, at endnu har ingen fundet Guds Løftet at være upaalidelige. Ingen har endnu betalt sin Tidende ørligt og samvittighedsfuldt, med mindre han er bleven rigelig belfignet. Jeg vil ogsaa sige, at ingen har betalt sin Brøder, hvad han skylder, medmindre han er bleven belfignet deraf. Der følger altid en Bon med Opfyldelsen af vores Forpligtelser mod Gud og mod vores Brødre. En Mand, som ikke er ørlig mod Gud, vil heller ikke være ørlig mod sine Brødre. Vær ørlig mod Gud, mod eders Brødre og mod enhver, enten de ere i Kirken eller ikke; thi vi ere alle Guds Sønner og Døtre. Om vi ville gøre dette og praktisere, hvad vi lære, da vil enhver have Fortrolighed til os. Husk paa Herren, og lad os gaa fremad og opfylde de Pligter, som paahvile os!

Før Nærværende ere Lejlighederne udmærkede for de unge Folk til at kunne indgaa Egteskab. Unge Mænd og Kvinder, som ere tyve Aar og derover, burde tage dette i Betragtning. Forældrene burde ligeledes opmuntre og tilraade Børnene at indgaa Egteskab. De Sidste-Dages Hellige ere et Folk, som have Tro paa Egteskabets Princip. De betrakte dette Princip som en af de helligste Befalinger, Herren har givet til sit Folk. Mænd og Kvinder skulde indgaa Egteskab og opfylde Jorden med Sønner og Døtre, og de skulde lede dem ind paa Retsfærdighedens Sti ved deres Eksempel, og ved at undervise og vejlede dem. Jeg vil formane Eder, mine Brødre og Søstre, Biskopper, Præsidenter og ledende Mænd, og Mødrene i Israel at se til, at Eders Sønner

og Døtre, og dem, hvem S̄ ere satte til at have Omsorg for, blive underviste og belært med Hensyn til dette Princip.

Vi ere ikke et Folk, som kun have enkelte Ideer; ikke alene tro og overholde vi Visdomsordet, ikke alene Tiendedoven, men ogsaa Egtekabets Lov, og ligeledes Lovene med Hensyn til Kjælfhed, Oprigtighed og Kærlighed, som burde praktiseres blandt Folket som et Hele, og hos de enkelte Individet. Vi fæste Tro paa disse Lærdomme, og have den Anskuelse, at dersom et Menneske vil opnaa Frelse og Ophøjelse i Guds Rige, maa han gøre alt det gode, som det er et Menneske muligt at gøre. Alt det, Herren fordrer af os, maa vi efterkomme og udføre, der som vi forvente alt det, som kan erholdes i hans himmelske Rige. Enhver Sidste-Dages Hellig har det Formaal for Øje, at erholde et evigt Liv, og den højeste Herlighed, som kan opnaas i det himmelske Rige. Jeg gentager, for at erholde dette, maa vor himmelske Faders Bud og Love fuldstændig overholdes. Vi ville blive belønnede for vort Arbejde. Vi maa fortjene det, som vi erholt. Vore Synder hænge ved os, og vi ere ikke i Stand til selv at udsonne dem. Men vi maa omvende os fra dem, hvilket vi ere i Stand til. Ethvert Menneske, som vil, kan omvende sig; thi Omvendelsens Aand, der er en Guds Gave, giver Agt paa Menneskenes Børn; saaledes forholder det sig ogsaa med Troens Aand, Ædmyghedens, Retfærdighedens og Øhydens Aander; de vaage og give Agt paa Menneskene og vente paa dem; de ønske, at vi skulle komme i Besiddelse af dem og erholt dem. Og hvorfor ville vi ikke? Det er Menneskets egen Skjold, at han vender sig bort fra Sandheden og lukker sit Hjærte for den. Sandheden kan være tilstede i et rigt Maal, og vi kunne lukke vores Hjærter for den. Lader os ikke gøre dette, mine Brødre og Søstre. Det er kun for et ganske kort Tidrum, at vi leve her. Denne vor Prøvestand er meget kortvarig. Jeg kan ikke undgaa at gøre disse Betragtninger, naar jeg tænker paa, at om en kort Tid vil jeg være en gammel Mand, rede til at gaa bort; og det samme er Tilfældet med mine Brødre. Jeg har nu opnaaet de halvtreds, og naar Mænd opnaa denne Alder, blive de gamle, og de nærme sig Enden af deres Løbebane meget hurtigt; de blive gamle i en meget kort Tid. Vi ønske at blive forberedte, førend vi skulle forlade denne Tilværelse; men vi maa erindre, at Tiden til at gøre det i er meget kort. Præsident Wilford Woodruff opnaaede en Alder af 91 Åar, men naar han nu, efter at være gaaet hinsides, vil se tilbage paa sit Livsløb, vil det kun tage sig ud som et meget kort Tidrum. Det vilde se ud, som om vi kunde leve saa længe uden at gøre noget, der var forkert. Lader os sky det onde. Lader os søge at lære Herrens Villie, erholt den Helligaand, og da vil Herren lede os hjem. O! hvilken Glæde og Lykkelighed er det ikke, naar vi tjene Herren med oprigtige Hjærter, naar Synden ophører med at besvære os, naar Fristelser og Prøver ere langt

fra os. Vejen er snever og fører lige frem, men den er let at følge, og tillige behagelig at vandre paa. Lader os prøve at vandre paa den, og forblive trofaste i Opfyldelsen af enhver Pligt.

Jeg ønsker nu at bære mit Bidnesbyrd til Eder angaaende dette Værk. Det er vor Faders Værk, som bor i Himmelten. Det er ham, som har oprettet dette Værk, og ikke Mennesker. Naar jeg hører Brødrene sige, at Jesu Kristi Evangelium er en Guds Kraft til Salighed, hvortil ogsaa Broder John Henry Smith har baaret Bidnesbyrd, retter jeg det Spørgsmaal til mig selv: hvorledes kan det være, at den kristne Verden erkender dette? Men Spørgsmaalet i den kristne Verden er dette: hvor er Jesu Kristi Evangelium, som er en Guds Kraft til Salighed? Jeg vil bære mit Bidnesbyrd til alle i denne store Førsamling — Brødre, Søstre, Venner og Fremmede — at den Herre Jesu Kristi Evangelium, som er en Guds Kraft til Salighed, er blevet gengivet i dets fordums Kraft og Renhed ved Profeten Joseph Smith. Vi ere i Besiddelse deraf i Dag. Vi have Guds Præstedømme, som er hans Myndighed og Kraft. Det findes paa Jordens i Dag, og trods alle vores Svagheder og Ufuldkommenheder opholder Herren os dog, og vil vedblive at gøre saa, der som vi forblive trofaste. Jo mere trofaste vi ere, desto bedre ville vi blive i Stand til at overbevise os om Guds Kraft; og alt, hvad der krever Herrens og hans Tjeneres Opmærksomhed, vil saa meget desto lettere blive udført, og alle Mangler ville saa meget lettere blive afhjulpe; Guds Kirke vil skride stadigt fremad, og ingen Hindringer kunne standse dets Fremgang. Vi ville maa ske undertiden have Besværligheder, saaledes som vi hidtil have haft, og Verden vil maa ske prøve Styrke med os, og søge at skade og tilintetgøre os, og maa ske paa samme Tid have den Tanke, og den Følelse i deres Hjørter, at de gøre deres bedste for os, og ønske at udvirke vor Frelse; men jeg vil sige Eder, at vor Fader, som bor i Himlen — den Fader, som Jesus lært sine Disciple at bede til, „Fader vor, Du som er i Himlen“ — den samme store Fader, har sit Øje med disse Aflæser og leder og kontrollerer dette Folks Skæbne, saa vel som alle andre Folks Skæbne; og hos samme Folk findes i Dag det Evangelium, som er en Guds Kraft til Salighed, og dette Folk vil vedblive at udføre det, som Herren har bestemt det til at udføre — nemlig hele Menneskeærligetens Frelse; og maa dette ske, er min Bon i Jesu Navn. Amen.

„Hvo, som bryder eet af disse mindste Bud, og lærer Menneskene saaledes, han skal faldes den mindste i Himmeriges Rige; men hvo, som dem gør og lærer, han skal faldes stor i Himmeriges Rige,“ siger Kristus. (Matt. 5, 19.)

Vedkommer dette Skriftsted nogen i vor Tid?

Profeti af Joseph Smith.

I en Konference af Unge Mænds Uddannelsesforeningen i Wasatch Stav i Utah, den 21de og 22de Januar, indtraf et Tilfælde af en ualmindelig Slags, hvilket vil interessere Stjernens Læsere, og som vil længe erindres af alle dem, som var tilstede ved den Lejlighed.

Medens Aeldste A. D. Duke talede til Førsamlingen om Lørdagen, omtalte han Profeten Joseph Smilhs Forudsigelser angaaende de Sidste-Dages Helliges Udvandring til Klippebjærgene. Taleren sagde, at der var nogle tilstede, som hørte Profeten forudsige, at de Hellige vilde gaa til Klippebjærgene, hvor de vilde blive til et mægtigt Folk.

Bed Gudstjenesten Søndag Eftermiddag, medens Tabernaklet var overmaade fuldt af Folk, hold Foreningens Oversekreter, Thomas Hull, alle dem, som havde hørt Profeten Joseph Smith uttale denne Profeti, at komme op paa Forhøjningen, saa at de forsamlede maatte have Lejlighed til at se dem og høre dem uttale sig desangaaende. Thi, sagde han, den saakaldte reorganiserede Kirke (Josephiterne) paastaa, at Profeten Joseph Smith aldrig havde sagt dette, og at dem, der under Præsident Brigham's Youngs Ledelse kom til Bjærgene, fulgte en falsk Profet. I Følge denne Opsordring saa man nu et Dusin ørbare, graahaarede Mænd og Kvinder — af Erfaring i Kirkens tidligere Forfølgelser — langsomt bane sig Vej til Forhøjningen. Dette gjorde straks et dybt Indtryk paa de forsamlede. Den første af disse, som talede, var Henry S. Alexander, som engang var Proviantforvalter paa et Dampskib paa Mississippi-Floden. Han var vel bekendt med Profeten, og var tilstede, da denne erklærede, at Kirken vilde blive dreven udenfor de Forenede Staters Grænser, og vilde blive opbygget i Klippebjærgenes Dale, hvor Kirkens Medlemmer vilde blive til et stort og mægtigt Folk. „Jeg hørte den profetiske Erklæring“, sagde Hr. Alexander, „og jeg har levet og set den gaa i Opfyldelse, saa vel som mange andre Profetier han udsagde.“

Den næste gamle Veteran, der talte til Førsamlingen, var Hr. Joseph S. Murdock. I sin Ynglingsalder var han engang, tillsige med en Snes andre af lige Alder med ham, tilstede i en lille Førsamling i Nauvoo, da Hyrum Smith, Kirkens Patriark, sagde til dem, at nogle af dem vilde opleve den Dag, da de vilde gaa med Kirken til Klippebjærgene. Hr. Murdock havde hørt baade Joseph og Hyrum Smith ved mer end een Lejlighed yttre denne mærkværdige Profeti. Da Profeten var paa Vejen til Carthage Fængsel for at overgive sig til Lovens Proces, spurgte Hr. Murdock ham, hvad han tænkte med Hensyn til Situationen, som den nu var. Profeten svarede, at han ikke kunde give

meget Lys desangaaende; men hvad Lys, han havde, pegede mod Klippebjærgene.

Den næste, der stod frem for at tale til de forsamlede, var en meget aldrende Dame, Fru Clift. Hun havde kendt Profeten Joseph Smith; hun havde talt med ham og spist tilsammen med ham mange Gange. Hun havde ofte hørt ham sige, at de Hellige vilde gaa til Klippebjærgene, og Zion vilde blive et mægtigt Folk.

Fru Annie R. Duke var bekendt med Joseph Smith, men var ikke tilstede i nogen Forsamling, hvor denne Profeti blev udtalt. Men hendes Moder hørte det, og havde omtalt det; hun boer endnu i den sydlige Del af Utah. Der var mange andre hederlige Oldinge tilstede, som kunde ønske at høre deres Bidnesbyrd til Profeten Joseph Smiths Profeti om denne Sag, men Tiden vilde ikke tillade det. (S. L. Herald).

Profeten Brigham Youngs Profetier om Kirkens og Utahs Fremtid, hvilke han udtalte, da Pionærerne ankom til Salt-Sø-Dalen efter deres lange og mæssommelige Vandring over Sletterne, og hvis Opfyldesther nu ere synlige for hele Verden, burde være tydelige Beviser for Josephiterne og alle andre Mennesker paa, at han saavel som Joseph Smith var en sand Guds Profet.

(Redaktionen.)

Fra Missionen i Sverrig. Meddelelser fra Aeldste Carl C. Garf i Eskilstune Gren og Aeldste W. O. Hanson, Vesteraas Gren, begge i Stockholms Konference, berette, at Evangeliet gør stadig Fremgang i den Del af Herrens Binggaard, og at Aeldsterne ere ved godt Mod. Forsamlingerne have været godt besøgte i Vinter og mange have undersøgt Sandheden af det Evangelium, vi forkynde. De Fordomme, der hidtil have eksisteret imod vort Folk, have for en stor Del lagt sig, og Aeldsterne modtages nu med mere Respekt og Venlighed end forhen, og indbydes til at komme igen. Præsident Sandberg havde besøgt Grenene, og under hver Forsamling var Salen vel fyldt med sandhedssøgende. Der er gode Forhaabninger om Tilvækst for Kirken, og de Hellige bestræbe sig paa at opfylde deres Pligter, hvorfor de ogsaa nyde de lovede Besignelser. De blive saalededes mere og mere nidskære for Værket og tilgne sig større og flere Bidnesbyrd om Guddommeligheden af det Værk, hvortil de have sluttet sig. Den Forekommenhed, hvormed de altid modtage Aeldsterne i deres Hjem, udviser deres Tillid til disse, og at de forstaa Frelserens Ord, naar han siger: „Saa meget, som I have gjort for een af disse mine mindste Brødre, have I gjort for mig.“

Den 1ste April 1899.

Frimodighed kommer af fast Overbevisning.

Af Menneskets ødleste Karaktertræk er intet mere beundringsværdig end det Mod, hvormed han, trods en kapriciøs Verdens Spot og Haan, følger sin egen Samvittigheds Bydende; og intet andet har været mere tjenligt til at ophøje Menneskene og til klarlig at fremstille for Verden Historiens berømteste Mænd. Det er denne samvittighedsfulde Modighed, der har tilvejebragt alle de reformatoriske Omstiftelser, hvorom Historien beretter, fra de tidligste Tider. Hvad kunde man tænke sig skønnere, end at se Martin Luther med Frimodighed staa frem for Rigsdagen i Worms og forsøre sin Sag, sluttende med disse usorglemmelige Ord: „Her staar jeg, jeg kan ikke andet, Gud hjælpe mig! Amen.“ Hans Uforsagthed ved denne Lejlighed begejstrede alle den Tids berømteste Reformatorer og tillige dem, der senere fremtraadte, hvis Mod og Dristighed gjorde Reformationen mulig.

Det var saadan Modighed, der rev fra Despotismens Haand det Palladium for Folkets Ret, kaldet Charta Magna, og senere bragte Amerikanerne Uafhængighed. Dette var det højeste Karaktertræk hos Columbus og mange andre berømte Mænd, hvis Bestræbelser man latterliggjorde, indtil de blevne verdensberømte. Men det kronende Højdepunkt af moralst Modighed findes dog hos Verdens Frelser, da han i Gethsemane Have udbrød i Bon med disse Ord: „Min Fader, er det ikke muligt, at denne Kalk kan gaa fra mig, uden at jeg skal drifte den, da ske Din Willie!“ Apostlene viste ligeledes denne Frimodighed i en høj Grad fra den Dag, den Helligaand kom over dem ved Pinsefesten, gennem alle deres Foretagender i Embedets Forvaltning; ja, de gif med Urokkelighed Døden i Møde, og til sidst ofrede Livet for Herrens og Sandhedens Sag.

I vor Tid findes der maa ske intet tydeligere Eksempel paa denne Overbevisningens Frimodighed end man ser udvist i Liv og Vandet af det af Verden foragtede Folk, der kaldte sig de Sidste-Dages Hellige, og hvis Historie er en næsten uafbrudt Række af Eksempler paa Opfrelser af alt, hvad der er kørt, set fra det verdslige Synspunkt, alene for at fuldbørde, hvad de tro at være dem en af Gud paalagt Mission til Frelse.

For det første behøves der en ikke ringe Grad af Frimodighed til at annamme de Principper, der læres af dette Folk, efterdi man i de fleste Tilfælde udsætter sig for at blive affaaren fra kæreste Slægt og Venner her paa Jordens; ligesom Frelseren sagde: „Thi jeg er kommen

at twistiggøre et Menneske imod sin Fader, og Datteren imod sin Moder, og Sønnens Hustru imod sin Mandes Moder. Og en Mandes Husholdning skulle være hans Fjender." Hundreder af Hellige i den europeiske Mission have erfaret Sandheden af disse Ord ved at gennemgaa haarde Prøver; og uagtet Evangeliets Indflydelse paa deres Hjørter forøger den Kærlighed for deres Slægtninge, der er saa almindelig blandt Menneskene, trøste de sig dog under de mest prøvende Omstændigheder ved Tanken om, at de maaſke engang ville blive Redskaber i Herrens Haand til at bringe Frelſe til dem af deres egen Slægt, der nu med Fvrigthed modſætte sig Evangeliet.

Som et Folk ere de Sidste-Dages Hellige bekendt for at besidde dette utæmmelige Mod i høj Grad, hvilket ogsaa viser sig deri, at kun saadanne, som drives deraf, vove at imødegaa Verdens Haan og Spot, der altid medfølger Lydighed mod Evangeliet. Mange af dem, som annamme Sandheden i Hjærtet, undſlaa sig af Mangel paa tilstrækkelig Trimodighed for, at underkaste sig Evangeliets Ordinanser og forene sig med et forhadt og forfulgt Folk.

Det er denne Egenſlab, der, formedelst den forjættede Helligaands Inspiration har opmuntret de Hellige til at udholde alle de Fornærmelser og Beskæmmelser, der er blevet udøft over dem af Fanatikere, hvis religiøſe Lærdommie ikke taale Undersøgelse under Kristi Læres gen-nemtrængende Kæſtelys. Intet Folk kunde uden saadant Mod staa urofelle ſige i Troen under Uddrivelse, Pøbelvold, Mord, Trængsel og Forhaanelſe, faaſom dette Folk har maattet gennemgaa, og om de ikke vare blevne understøttede af den Helligaand, der gav deres Sjæle Haab og Trøſt, maatte de have bukſet under for Overmagten og svigtet Troen. Evangeliets Principper ere i og for ſig ſærdeles egnede til at udvikle denne Egenſlab hos dem, der annamme det, og ſlikke dem til at bestaa mod alle Fjendens Pile.

Den Trimodighed, de Sidste-Dages Hellige lægge for Dagen ved at forlade deres behagelige Hjem, deres Hustru og Børn, Forder og Ejendommie, Værksteder eller gode Forretninger, og vandre som Fremmed ud i Verden 2 eller 3 Aar paa egen Bekostning og imødegaa Foragt og Haan, finder ikke ſit Sideſtykke i den nyere Tid, og kan kun ſtilles i Lighed med Kristi Apostles ædle Ekſempel i fordums Dage.

Medmindre denne høje Trimodighed er dyrket og udviklet ved den Helligaands Inspiration, vil ingen være i Stand til at overvinde Kædets Lyſter og Begærigheder og modſtaa den Ondes List og Tilløffelſer, ſamt gennemgaa de luttrende Prøver, der uden Twivl ere nødvendige for at berede os for en Plads i Guds celeſtiale Rige.

Mennesket er af guddommelig Oprindelſe og fremvifer ſin guddommelige Natur mest, naar han under den Helligaands Ledelſe beſtræber ſig paa at afslægge den Egenkærlighed, der gennem mange Generationer er

bleven forplantet i ham som en Arv, og naar han nærmere sig den Ideal, Frelseren udtalte i følgende Ord: „Bører da fuldkomne, ligesom Eders Fader i Himmelene er fuldkommen.“

A. W.

Ankomst og Beskikkelse. Følgende Missionærer fra Zion ankom her den 16de Marts: Eldste John Person fra Payson, Utah, og Eldste N. P. Nielson, Pocatello, Idaho; vi byde dem hjertelig velkommen til deres Fædreland.

Eldste John Person beskilles til at arbejde i Skaane Konference og Eldste N. P. Nielson til at arbejde i Kristiania Konference.

Andreas Peterson,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Filosofien af Evangeliet.

XVI. Kapitel.

Troen og Vantroen sammenlignede.

Troen og Videnskaben i Samklang. — Nodvendighed for Religion i Samfundslivet. — **Evangeliet som Grundvold for sand Civilisation.** — Slutning.

Vi gentage, at der er ingen Strid mellem Filosofi og Tro. Omend stundt der kunde synes at være Opposition mellem dem nu, vil dog alt ende i fuldkommen Harmoni. Evangeliet ikke alene indbefatter, men forklarer al Filosofi. Videnskabens Stjerne Skinner sandt nok meget smukt i sin egen Scære, men dens Lys er dog kun laant, og dens Straaler synes matte og forsvinde for Retfærdighedens hellige Sol.

Saa ofte som denne Sammenligning er anvendt, er Resultatet altid det samme — Solen overskinner Stjernen. Astronomien har prøvet det. Da Copernicus eksploderede det gamle ptolomeiske System, proklamerede Mænd i deres pralende Bisdom, at Bibelen ogsaa var eksploderet. Men Stjerneskaberne sejrede over Stjernekiggerne.

Evangeliet kan passende lignes ved et smukt Palads, som Bygmesteren dybt og fast grundfestede paa en Klippe, og falsk Religion ved en Bygning af god Uldseende, men bygget paa Sand, hvilken, naar Vandfloden kommer, og Uvejret slaar imod, falder og er uoprettelig ødelagt. Falsk Religion taaler ikke Undersøgelse; men Evangeliet, uagtet det bliver underkastet de haardeste Prøver, Videnskaben kan opfinde, viser kun mere tydeligt dets Skønhed og Fasthed. Astronomien, i Steden for at underminere den evangeliske Sandheds prægtige Tempel, har bragt de berømteste Astronomer til at iftemme med Herschel: „Den vantro Astronom er gal.“

Geologien har prøvet det. Den kom frem pralende af sine Opdagelser og erklaerede, at den havde trængt sig ind i Stenene og dybt ned i Jordens Skød, og havde fundet Bibelens Lærdomme modbevist af de præ-adamitiske Stenlag, og havde saaledes løst dens Gravskrift, der af Naturen selv var dybt graveret i de faste Stene. Men nu indrømmer Geologen, at vi ingen Regel har for geologisk Tidsregning. Vi finde, at vi ikke ere saa langt borte fra Oldtidens Uvidenhed, som vi havde tænkt os at være. Set fra Geologiens Synspunkt er Begyndelsen til den menneskelige Race endnu i Sigte. De mest lærde Geologer indrømme, at Menneskeracens hele Alder er ikke af Nødvendighed højere, end den mosaiske Historie derom beretter.

Anatomien har prøvet det. Ved enhver af den nyere Tids Videnskabers Anvendelse er ethvert Ben, og enhver Muskle og Sene blevne undersøgt, men dog har ingen opdaget den menneskelige Sjæls hemmelige Udspring. Synsevnen, Alrsagen til Muskernes Bevægelse, Livets Udspring, have undgaaet Menneskets Forsken. Disse Hemmeligheder tilhøre ham, hvis Ophav er uden Begyndelse, og hvis Veje ere usporlige. Mennesket formaar ikke med al sin Lærdom og Klogt at løse dets egen Tilværelses Opgaver.

Saaledes er det med alle andre Videnskaber. Mangen voldsom Drøft har udtømt sin Magt paa dette Livsens Træ, men har kun haft til Følge, at Træet har slaaet sine Rødder dybere. Den Dag nærmer sig, da Videnskabsmænd ville være blandt de ivrigste til at erkende Guds Autoritet. Allerede er dette for en stor Del Tilsfældet. En for dette Kapitel alt for lang Navneliste af Verdens berømteste Videnskabsmænd, hvilke uagtet deres Kundskab dog visste den største Erbødighed for Guds hellige Skøn, funde her ansføres. Jesus var paa det for ham mest passende Sted, da han var iblandt de lærde, og de vise Maend fra Østen vare aldrig mere viise, end da de bragte deres fyrtelige Gaver til ham.

Hvis det Besjen, der skabte Mennesket, ikke har haft saa megen Erkendelse for ham som at aabenbare ham sin Billie, da er han til ingen Nutte for Mennesket; da ere de blodige Krigs, der drukne Nationer i Sorg og Glædighed, Kun som dyrisk Kævleri, alt for intet-sigende for at tiltrække Skaberens Opmærksomhed; disse Drømme om moralsk Renhed, disse Uttraaer efter et ødlere Liv; disse Haab om Usforkrenkelighed, disse Bonner til den himmelske Fader, den Paastand, at vi ere af en højere Natur end Hesten, Hunden og andre Dyr, ere da alle elendige Fejlstagelser. Hvis ikke der er nogen Maade, hvorpaa Menneskene kunne erholde Abenbaring fra Gud, hvor meget bedre ere vi da end Dyrene? Naar vi have forkastet Abenbaring, opgivet Haabet om Uldødelighed, frasagt os alle vores moralske og religiøse Forpligtelser og afflæsset Frelserens Ledelse, hvad frelsende Magt have vi da tilbage, som kan forhindre Samfundets Falh og Ødelæggelse.

Dersom Menneskene skulle blive overbeviste om, at de kun ere Dyr, og at Gud ikke tager Hensyn til deres Handlinger, vilde nogens Gods da være i Sikkerhed? Vilde nogens Liv og Levned være helligt? Hvem vilde være i Sikkerhed for alle de uforhindrede Voldsgerninger, der vilde blive en Følge af de mange Videnskaber, der finde sig Plads i Menneskenes Hjørter? Naar Kristus som et guddommeligt Væsen, eller som et Menneske med guddommelig Myndighed udslettes i den populære Tro, hvorledes vil Tilstanden da blive? Hvem skal da trøste den Sjæl, som sørger? Hvem skal forsikre os, at Dyden vil blive belønnet, eller at der er nogen Dyd? Hvem skal tilskynde nogen til Broderkærlighed, eller bevæge Mennesket til Godgørenhed? Hvem vilde da bestræbe sig paa at løste Verden ud af dens dyriske Fordærvelse?

Ingen alvorlig Fagttager vil nægte, at hvad godt, der er i vor Civilisation, er Frugten af Evangeliet. Al Sandhed hører til Evangeliet, og følgelig alt godt, der kommer fra al Videnskab, regnes med som Frugterne af Evangeliet. Det som beskytter os ved Dag og ved Nat — de Boliger, hvori vi bo, vores Klæder, enhver Anstalt for Mandelivets, Samfundets og Moralens Uddannelse — alle disse ere Følgerne af Nabebarelse fra Gud. Tro paa Gud er det virkelige Udspring af alt, hvad der er ønskeligt ved vor Civilisation, og denne er i Dag Verdens Prydelse. Menneskeheden har naaet sin højeste Rigdom, sit ødelæste Maal, og mest ophøjede Trin af Excellence ved en saadan Tros Indflydelse.

Og nu fortæller den vantrøende os i al Blidhed, at Evangeliet kun er et Sagn, og at det gamle Testamente — der staar i Forhold til det nye og til alle andre guddommelige Optegnelser, som Knoppen til Blomsten, og som Straaet til Akset — er blot en stor Hob af Taabeligheder, som af ingen gyldig Grund kan have Krav paa vor Tilstro. Han vil indprænte i os, at alt, hvad der i denne Verden er værd at leve for, de højeste Formaal for Menneskets Fremadskriden i Renhed og Magt, har sit Udspring i en opdigtet Løgn, et ugrundet Sagn, et liggende Opspind. Han fortæller os i sit kunstige Sprog, at formedelst et forbauende Bedrageri ere Menneskene blevne lært at gøre godt, deres Hjørter luttrede fra Videnskab og fylldt med Kærlighed for deres Medmennesker, tilskyndede til Hæstemod, inspirerede til at ofre Liv og Gods for alles Bedste, og uddannede til en Civilisation, der er umaalelig højere end alt, hvad den menneskelige Natur med ingen anden Hjælp end menneskelig Fornuft og falsk Religion kunde forestille sig.

Vi ville nu spørge ethvert fornuftigt Menneske, hvad de synes om dette. Hvem ere de lettroende — dem, der tro paa en guddommelig Magt og Personlighed, fra hvem disse ophøjede Principper og disse rene og opløftende Motiver ere forplantede til Menneskenes Hjørter — eller dem, som tro, at Løgn og Bedrageri er Aarsag til disse Bidundere?

Blandt alle lettroende Daarer, som leve i vor Tid, er vist ingen

saa yntværdige som dem, der, i en saa ophøjt Civilisation som vor, alvorligent tale om Evangeliet som et Sagn, og dets Ophav som et Bedrageri.

Hære Læser, hvis Du har læst denne Afhandling med Eftertanke og Forsigtighed, vil Du vist kunne forstaa, hvor nøjagtigt vi have undersøgt de forskellige Modsigelser til vor Religion, og hvorledes vi tilfulde have besvaret dem. I de sidste fem og tyve Aar har den menneskelige Forstand gjort Fremskridt, for hvilke endog Videnskabsmænd studse med Beundring. Stillinger, som Videnskaberne i den forrige Slægt tænkte sig uindtagelige, ere tilintetgjorde af en Storm af nye Ideer. Opdagelsernes Sollys har nedsmeltet mangt et Isbjerg af Fordomme og oplost mangen en aandelig Taage. Sandt nok er der endnu foran os „tykke Sky-Banker, der begrænse Horizonten, og højere Alpebjerge af Tanker, der endnu ere uoverstegne.“ Men Troen gennemtrænger Sløret, og ser det herlige forøjede Land — Menneskelsægtens Arv. Endog for saadan, som ikke have Tro derpaa, er Sandhedens Sejer over menneskelige Paafund et Pant paa, at den engang vil blive Hersker. Naar Menneskene komme til at forstaa, hvad der er det sande Evangelium, og hvad der er sand Videnskab, da vil der ikke være Strid, men salig Fred formedelst gensidig Erkendelse og Forstaelse. Lader os derfor være rolige, og ørbødigen vente paa, at Gud selv vil forsvare sine egne evige Sandheder.

Se! Dagen bryder — Mørket vige maa —
Alt glødes Himlen højt af Solens Skær;
Bjærgtoppe i dets Genskin stolte staa —
Endnu er Dalen mørk — men Lyset nær.

Daab for de døde.

Det er ikke at undres over, at Lærdommen om Daab for de døde, hvilken praktiseres af de Sidste-Dages Hellige, skulde møde Modstand hos dem, der besatte sig med at udspredde den nyere Tids Kristendoms Opsattelse af bibelske Lærdomme, thi den støder haardt an paa selve Roden af de kætteriske Læresætninger, til hvilke de flynge sig med al deres Kraft.

Dersom Menneskets evige Skæbne var afgjort paa Dødstimen, da er Døsprincippet om Daab for de døde — og om deres Frelse, som ere hensynne uden at have haft Lejlighed her i Livet til at høre og anamme det rene og frelsende Kristi Evangelium — falsk, og som saadan let omstødeligt. Men om dette Princip derimod er sandt, da er den saa almindelig udbredte kætteriske Teori falsk, og Verden er for mange

Alrhundreder bleven bedrager af Mænd, der udgiver sig for at være Frelserens Læren. Læren om Daab for de døde er ikke afhængig af — og heller ikke udgaar fra — det Spørgsmaal, Paulus gav Korinthierne: „Hvad monne de ellers gøre, som døbes for de døde, dersom de døde aldeles ikke opregses? Hvi døbes de da for de døde?“ (1. Kor. 15, 29.)

Dette Skrifsted er meget tydeligt for enhver, der læser det, som det er skrevet, uden Partisjhed mod nogen som helst Teori. Men de Sidste-Dages Hellige henfører dertil blot for at overbevise Bibeltroende om, at Læren desangaaende, som blev aabenbaret til Profeten Joseph Smith for mer end 60 Åar siden, var Apostlen Paulus og de Hellige i Korinth vel bekendt med for henimod nitten Alrhundreder siden, og det er en bibelsk Lærdom. Men læg Mærke til de dristige Forsøg, der af „kristelige“ Fortolkere gøres paa at berøve dette Skrifsted sin aabenlyse Betydning, fordi det er i absolut Modstrid med deres Orthodoksi. „Den rette Udlæggelse“, som de kalde deres dunkle Frembringelse, er en Taagefshy af Daarskab, som ses af følgende: „Kristne blev døbte ind i Troen paa de dødes Opstandelse, og derved vare de for de døde en Borgen paa, at disse skulde opståa.“

Hvorledes kunde de være „Borgen for de døde“ paa anden Maade, end den at være døbt for eller at udrette noget for dem? At tro paa Opstandelsen gør ikke en Mand eller Kvinder Borgen for nogen eller noget. Den Baastand, at det græske Udttryk: »hyper ton nekron«, der betyder „for de døde“ (1. Kor. 15, 25.), har Hensyn til „alle de døde“, er slet ikke støttet af den gramatiske Brug af den bestemte Artikel i det nye Testamente. De, som studere Bibelens Sprog, vide, at Artikelen ofte bruges til at betegne en hel Klasse, men hvis det i Teksten bliver udtydet efter den Regel, er Kllassen, der hentydes til, ikke „alle døde“, men alle de døde for hvem Daab var bleven udført. Sagen forholder sig saaledes: Hvis der ingen Opstandelse er for de døde, hvorfor udføres der da Daab for nogen af dem?

At der ved Prepositionen „hyper“ er udtrykt Substitution, det vil sige „for“ eller „i Steden for“ ses tydeligt i Gal. 3, 13. og paa mange andre Steder, hvor en lignende Betydning forekommer. Det er den selv samme Maade, hvorpaas det nye Testamentes Skribenter udtrykke Ideen om, at „Kristus gav sig selv for os“, og hvis Daaben, som omtales, ikke er „for“, eller „i Steden for“ de døde, da er heller ikke Kristi Forsoning „for“ os og dem.

Et andet Forsøg, der gøres paa at fordunkle Ordet Betydning, er den Forvirring af Ord, der kunde faa Pauli Udtryk: „de døde“, til i dette Tilfælde kun at mene de hensvnes Legemer. Udtrykket, „de døde“, er brugt mangfoldige Gange i Skriften i Mening af de hedengangne, det vil sige Folk, som have levet her, og ere bortgangne til en anden Tilværelse. Paulus figer i det ovenanførte Kapitel, at „Kristus døde for vore Synder.“ Petrus figer, at Evangeliet blev „forkyndt for de døde, at de vel skulle dømmes for Mennesker i Kødet, men leve for Gud i Aanden.“ (1. Pet. 4, 6.) Han taler ogsaa om ham, som er rede til at dømme de levende og døde. Vil han da dømme deres Legemer i Gravene?

Johannes saa „de døde, smaa og store, staende for Gud „for at dømmes. (Aab. 20, 12.) Bare disse kun Legemer i Graven?

Hvad man kalder ubibelsk Praksis, er særdeles bibelsk, naar Skriften ikke bliver berøvet dens Tydelighed; og Daaben for de døde i Kristi Kirke baade i forrige Dage og i de sidste Dage er ikke for nogle forestillede legemløse Alander, men for virkelige Fornuftvæsener, der en Gang vare dødelige, men som i Opstandelsen ville være de samme Væsener, men udødelige, med Legemet og Sjælen genforenet og levendegjort ved Kristus, som ogsaa selv var oprejst fra de døde formedes Guds Magt.

At de, der døde uden at faa Kundskaab om Evangeliet, kunne høre det i den næste Tilværelse, og at deres levende Slægtinge og Venner kunne have saadanne Ordinanser udført for dem her, som ere nødvendige og tilhøre denne Sæere, og som ikke kunne udføres, hvor de nu opholde sig, er en Lære, der fylder Sjælen med fuldkommen Tilfredshed, og er en Glæde og Trøst til enhver, som annumer den. Den evige Faders Retfærdighed, Maade og Storhed er deri bevisliggjort paa saa tydelig en Maade, at enhver som ikke er fordomsfuld, indskrænket og fordunklet maa føle sig tilstyrket til at priise og herliggøre Skaberen og Forløseren i al Evighed.

(Deseret News.)

Vort kære Hjem.

(Af M. i Juvenal Instructor, oversat.)

Skøndt prægtige Sale og Fester man ser —
Er Hjemmet en Hjerte, er den os dog kør.
De himmelske Glæder man nød i sit Hjem,
Forgæves hos Fremmede søger man dem.

Teg paaskønede aldrig Sandheden og Skønheden af disse Linier, førend jeg kom bort fra Hjemmet og vandrede blandt fremmede. Teg erindrer godt den første Nat, jegsov under fremmed Tag. Det var paa et godt Hotel, og jeg havde al den Opravning, jeg ønskede, men jeg følte mig ikke som hjemme, hvor min Moder boede, om jeg endog skulde have maattet sove paa Gulvet med en Sten for Hovedpude.

Et lyksaligt Hjem er den yndigste Plet paa Jorden — det er en Himmel. Jeg foretrækker et Hjem, hvori der bor en kærlig Hustru, hvis Stolthed bestaar i at holde sit Hjem i Orden, og hvis smilende Ansigt og Velkomstlys, efter mit Dagværk er endt, bortdriver selve Tanken om, hvor haardt mit Arbejde var. Giv mig det sludrende Pattebarn og en lille Bløf rødmosjede sunde Børn, og jeg vil med min Hustru danne mig en „Himmel“ her paa Jorden.

Kærlighed skulde være Hjemmets Grundvold; ja uden Kærlighed kan det ikke kaldes et Hjem. Fader, Moder og Børn burde være saa enige som Treenigheden selv. Ufred burde aldrig tillades at træde ind, thi om den først kommer ind en Gang, er det næsten sikkert, at den vil komme igen. Nogen skal have sagt: „Maar Fattigdom træder ind ad Døren, flyver Kærligheden ud af vinduet. Dette Udtryk burde aldrig anvendes,

thi det er usandt og fordærvetligt. Sand Kærlighed har aldrig veget for Fattigdom. Sand Kærlighed vil imødegaa de haardeste Prøver, endog Døden.

Rigdom gør ikke Hjemmet lykhaligt; det er Kærlighed, som alene kan gøre det, og den kan ikke løbes for Penge. Den er en Gave af Herren; et Tryllemiddel fra Himlen, der helliger Beboerne i et lykhaligt Hjem.

Hjemmet er ej blot Rum og Tag

Men Stedet, hvor Hjerter sig fryde,

Hvor vi med Vennesmil Dag for Dag

Kan gensidig Kærlighed nyde.

Mere end Vægge med gylden Pragt —

Med slot Møbelment og andet —

Saligt det Hjem, hvor i Ufylde Dragt

Ren Kærlighed findes, ublandet.

Koldt er det Sted, hvor Du ej er mødt.

Af Kære med Hjerter bløde;

Hjemmet er sødt — og ikun sødt

Hvor de, som vi elffe, os møde.

„Mænd, elsker Eders Hustruer,” er Apostlenes Formaning. Dette er den bedste Belønning nogen Mand kan give sin Hustru. For denne vil hun stræbe fra tidlig Morgen til sent om Aftenen; og dog hvor mange Hustruer ere ikke berøvede denne lille Belønning!

For nogle Aar siden opholdt jeg mig hos en Familie, hvor Hustruen var en af de bedste Husholdere jeg nogenteds har fundet. Hun holdt sig selv og Hjemmet saa smukt som et Bokskabinet, og hendes Madlavning var fortræffelig god. Dog hørte jeg aldrig, i de 7 Maaneder jeg opholdt mig der, hendes Mand tale et eneste Ord af Ros angaaende hendes utrættelige Bestrebeller paa at gøre Hjemmet saa behageligt som muligt. Maar jeg sommetider vilde lade et Ord af Kompliment falde fra mine Læber, vilde et paaskønneligt Smil straks vise sig paa hendes Mund i Betydning af, at hun var vel tilfreds med en saadan Belønning for hendes Arbejde. Mange gode Hustruer ere ligesom gode Profeter, ikke paaskønnede medens de ere i Livet; men naar de ere døde, begynde deres Mænd at forstaa deres Vaerd og smykke deres hellige Gravsteder. O, hvor meget mere opøjende og saliggørende vilde ikke vor Dmgang med hinanden her i Livet være, enten som Egtefæller, Slægtninge eller Venner, om vi vilde paaskonne hinandens gode Egenskaber og lægge mindre Vægt paa hinandens Fejl!

Inndhold.

Tale af Apostel J. M. Lyman ..	97	Unkomst og Bestikkelse	106
Profeti af Joseph Smith	102	Filosofien af Evangeliet.....	106
Red. Bem.:		Daab for de døde	109
Frimodighed kommer af fast Over- bevisning.....	104	Vort kære Hjem	111

København.

Udgivet og forlagt af Andreas Petersen, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos J. E. Bording (B. Petersen).